

MARILENE STREEFLAND (50)

STAPTE DIT JAAR OVER NAAR EEN ANDERE BAAN EN WERD VOORZITTER COLLEGE VAN BESTUUR VAN HET MEDIACOLLEGE IN AMSTERDAM.

‘Toen ik na de pabo als juf begon, was ik helemaal niet bezig met volgende stappen. Ik wilde mijn baan goed doen en me het lesgeven eigen maken. Op een gegeven moment dacht ik wel als ik naar mijn directeur keek: dat kan ik ook. Het geluk wil dat ik in mijn carrière veel te maken heb gehad met mensen die in mij geloofden, die zeiden: “Hé, daar is een functie vrijgekomen, die is echt wat voor jou.” Zo ben ik directeur geworden van een basisschool en, weer jaren later, lid van het College van Bestuur van een stichting met 22 basisscholen. Ook in die functie moest ik onderzoeken of ik het wel kon. Ik heb weleens last gehad van het zogenoemde oplichterssyndroom: angst dat men er op een dag achter komt dat ik eigenlijk niks kan... Met die onzekerheid kan ik nu beter omgaan. Na zeven jaar dacht ik: misschien kan ik nog wel een stap maken. Wat heb ik te verliezen?’

Het komt niet vaak voor dat een bestuurder uit het primair onderwijs, laat staan een vrouwelijke, de overstap maakt naar het mbo. Maar toen ik de vacature zag, vond ik die zo interessant dat ik erop heb gesolliciteerd. Het Mediacollege bestond in 2018 honderd jaar en in al die honderd jaar had er nog nooit een vrouw in het bestuur gezeten. Ik ben de eerste. Voor mij speelt leeftijd geen rol, ik ben gemotiveerd en vind het leuk om mezelf te ontwikkelen. Maar ik had deze baan nooit op jongere leeftijd kunnen doen. Ik heb al die stappen en vakkennis nodig gehad om hier te komen. Mijn leeftijd geeft mij senioriteit. Ik heb alles al een keer meegemaakt. Ik laat me niet zo snel meer gek maken. Ik kan beter reflecteren en kritisch nadenken, ook over mijn eigen handelen. Volgens mij heb je als vijftigplusser echt meerwaarde als je je ervaring op een positieve manier inzet, dat zie ik ook terug op de scholen. Als je bij de zoveelste verandering, verbetering of vernieuwing denkt: “Dat werkt allemaal niet, dit heb ik al -tig keer gedaan,” dan word je een remmende factor in de organisatie. Dat moet je niet willen zijn. Je kunt je team, door je leeftijd, juist zoveel sterker maken als je oplossingsgericht denkt.’

CARRIÈRE *na je 50ste*

Waarom zou je na je 50ste geen eigen bedrijf beginnen of een nieuwe loopbaan kiezen? Dit is het moment om de vruchten van jarenlange ervaring te plukken en dat is precies wat deze vrouwen hebben gedaan.

TEKST Wies Verbeek
FOTOGRAFIE Yvette Kulkens

‘ik heb al
die stappen
nodig gehad
om hier
te komen’

GERJA WOLF (54)

VOND DE DROOMBAAN WAARIN AL HAAR PASSIES EN ERVARING SAMENKOMEN: ZE WERD STEMACTEUR EN KREEG HAAR EIGEN RADIOPROGRAMMA.

‘Zes jaar geleden overleed mijn broer aan een hersentumor, hij was nog maar 54. Door zijn overlijden realiseerde ik me dat het leven zó afgelopen kan zijn. Ik dacht: waar ga ik straks spijt van krijgen als ik terugkijk? Wat heb ik niet gedaan omdat ik het niet durfde? Direct moest ik aan stemacteren denken. Na het conservatorium trad ik op als solist en zong ik in koren in binnen- en buitenland. Het was heerlijk, maar het is een moeilijke wereld. Na acht jaar besloot ik les te gaan geven, wat ook handig was toen ik kinderen kreeg. Jarenlang ontving ik leerlingen bij mij thuis. Toen ik eind veertig was en de kinderen groter waren, kreeg ik behoefte aan een normale baan, met collega’s om me heen. Ik hoorde dat ze iemand zochten bij het Klanten Contact Centrum van de EO. Het was niet per se een ideale baan, maar het was wel buitenshuis, en een omgeving met collega’s. Toen overleed mijn broer en wist ik dat ik iets moest gaan doen wat ik echt graag wilde. Iets wat ik allang in mijn achterhoofd had, maar waarvan ik dacht dat ik het niet zou kunnen.

Naast mijn baan bij het KCC ben ik een opleiding Stemacteren gaan doen. Net als bij zingen gebruik je je stem als instrument, maar dan op een andere manier. Je doet voice-over-werk en spreekt onder andere commercials in. Een collega bij de EO bracht mij na de opleiding in contact met de eindredacteur Radio om te kijken of ik iets voor hem kon betekenen. Hij gaf mij de mogelijkheid om ervaring op te doen bij de radio. Al gauw mocht ik ook weleens invallen bij andere programma’s. Zo ook bij NPO Radio 4, de klassieke muziekzender waar mijn voorliefde ligt. Afgelopen december werd ik gevraagd of ik een demo wilde opsturen, ze zochten namelijk een nieuwe *station voice* voor Radio 4. Ik stuurde mijn demo in en tot mijn grote vreugde werd ik gekozen. Ik ben nu de hele dag te horen op de zender. De cirkel is rond, ik ben weer met klassieke muziek bezig, maar nu vanuit een heel nieuwe invalshoek. Ik kan hier mijn kennis en ervaring zo goed gebruiken. Daarnaast doe ik als freelance-stemacteur nog andere insprekklassen. Het is ongelooflijk hoe al mijn passies en ervaring nu samenkomen. Ik heb alle ruimte en tijd om me volledig op mijn werk te storten. Ik weet wat ik kan, voel me zeker in mijn werk en ben dolgelukkig. Deze leeftijd is zoveel leuker.’

‘ik weet
wat ik kan,
voel me zeker
en ben
dolgellukkig’

LIENEKE PRUIJSSERS (55)

HAD EEN EIGEN INTERIEURBEDRIJF, MAAR WILDE WERK DAT ER ECHT TOE DOET. ZE SCHOOLDE ZICH OM EN WERD TAALDOCENT VOOR STATUSHOUDERS EN ANDERE NIEUWKOMERS.

‘Ik heb er altijd van gehouden om nieuwe dingen te leren. Daardoor heb ik een paar totaal verschillende banen gehad. Toen ik kinderen kreeg en minder wilde werken, bleek dat een parttime-baan mij helemaal niet beviel. Je weet niet meer van de hoed en de rand. Ik wilde iets doen waarbij ik volledig *in charge* was en toch bij mijn kinderen kon zijn. Samen met een vriendin besloot ik een woonbedrijf op te zetten als een soort shop-in-shop bij grotere woonzaken. We deden de organisatie, inkoop en verkoop op afstand, begonnen daarnaast een webshop, gaven woonadviezen, richtten huizen in, enzovoorts. Uiteindelijk kochten we ook een eigen winkelpand. Na vijftien jaar trad de verzadiging op. Ik dacht: wil ik doorgaan zonder vuur of ga ik het vuurtje nog een keer opstoken? Ik had behoefte aan een baan die ertoe doet, wilde meer van betekenis zijn nu ik wat ouder was. Mijn hele leven deed ik al vrijwilligerswerk naast mijn werk. Zo hielp ik bij begeleid-wonenprojecten voor jongeren en werd ik taalmaatje voor nieuwe Nederlanders. Het gaf me bevrediging, maar riep ook veel vragen over het vak op. Als ik het goed zou willen doen, moest ik een opleiding volgen, vond ik. En zo besloot ik anderhalf jaar geleden het woonbedrijf te verko-

‘denk in
mogelijkheden,
die zijn
er volop’

pen en de opleiding voor NT2-docent te gaan doen. Daar waar ik vroeger voor een zesje ging, ging ik nu voor een tien. Twijfel had ik niet, ja: ik zou minder gaan verdienen, maar als het echt mis zou gaan, kon ik altijd nog woonprojecten aannemen. Inmiddels werk ik op contractbasis als taaldocent voor statushouders (vluchtelingen met verblijfsvergunning, *red.*). Deze baan geeft mij meer voldoening dan wat dan ook. Niets is zo fijn als anderen op weg helpen. Ik geef nu les aan zowel hoogopgeleide als analfabete volwassenen. Prachtig om te zien hoe zij hun weg in Nederland vinden. Het liefst zou ik ze ook nog willen helpen aan een baan of hen begeleiden naar en in werk. Toen de kinderen nog klein waren, had ik dit niet met deze inzet kunnen doen; nu heb ik de tijd, de energie en de focus om er helemaal tegenaan te gaan. Ik zou tegen alle vijftigers willen zeggen: ga iets doen waar je energie van krijgt, denk in mogelijkheden. Die zijn er volop.’

LOUCKY DE KEIZER (58)

**WERD OP HAAR 56STE BOVENTALLIG VERKLAARD
ALS ARTSENBEZOEKER EN PRODUCTSPECIALIST.
ZE SCHOOLDE ZICH OM EN VOND EEN
NIEUWE BAAN ALS KLACHTENFUNCTIONARIS
IN HET LANGE LAND ZIEKENHUIS.**

'Als een vis in het water voelde ik mij als productspecialist bij farmaceutische bedrijven. Ik vond het leuk om wetenschappelijke programma's te organiseren, voorlichting te geven aan artsen, uitleg te geven over medicijnen. Na een paar jaar Rechten en Geneeskunde paste die baan goed bij mij. In 2017 ging ik over naar een andere farmaceut. Ik kwam in een heel leuk team terecht waar ik veel zelfstandigheid kreeg. Maar in 2018 kwam er een reorganisatie en omdat ik als laatste was bennegekomen, ging ik er als eerste uit. Ik was 56, maar raakte niet direct in paniek. Ik werd regelmatig door recruiters naar voren geschoven en telkens zat ik bij de laatste drie, maar toch werd ik het steeds niet. Mijn leeftijd begon mij parten te spelen. Ook van anderen hoorde ik dat ze liever jongere mensen wilden, die ze nog konden trainen. Het had geen zin meer om nog langer te wachten, bovendien moest ik als alleenstaande moeder snel iets vinden. Ik ben gaan sparren met vrienden en gaan kijken wat ik nog meer met mijn ervaring kon doen. Een kennis was klachtenfunctionaris in een ziekenhuis en zij bracht mij op het idee om dat ook te worden. Sinds 2017 is het verplicht om als ziekenhuis een klachtenfunctionaris te hebben. De vraag ernaar was dus groot. Ik heb me omgeschoold en eind 2019 kwam ik de vacature tegen

voor de baan die ik nu heb. Als klachtenfunctionaris van het Lange Land Ziekenhuis behandel ik allerlei soorten vragen en klachten: van mensen die vinden dat er te weinig parkeerplaatsen zijn voor bezoekers tot klachten over ingrepen die zijn gedaan. Dat is nou precies een functie die niet door een jonger iemand gedaan kan worden. Ik ben gewend om met artsen te spreken, niet snel onder de indruk, draag eigen suggesties aan, kan goed luisteren en heb emotionele ervaring. Ik had die stap niet genomen als ik niet op straat was gezet, maar ik ben heel blij met deze baan. Dat het niet meer zo commercieel is, geeft mij heel veel rust. Het is een natuurlijke reactie om te doen wat je altijd hebt gedaan, maar er is nog zoveel meer mogelijk. Je kunt altijd nieuwe dingen leren. Als vijftiger heb je zoveel in huis; niet alleen ervaring, maar ook overwicht, een goed arbeidsethos en doorzettingsvermogen.' ●

‘als vijftiger heb je, behalve ervaring, zoveel in huis’

Deze vier vrouwen zijn genomineerd voor de Experience Award. Een prijs die wordt toegekend aan een 50-plusser (m/v) die innovatief, flexibel, inspirerend en productief is in zijn/haar werk. Ken jij ook iemand die deze prijs verdient? Nomineer hem/haar dan voor 1 september op theexperienceaward.nl